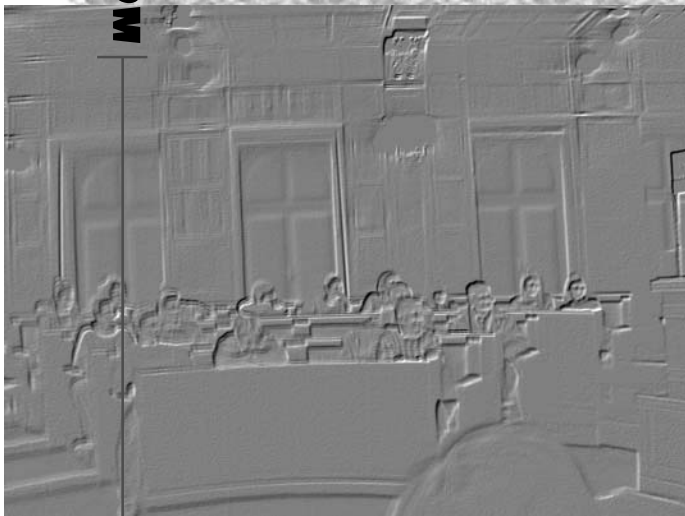

СУСРЕТИ ГЕНЕРАЦИЈА

ПОВОДОМ

Бањалучка Гимназија у школским клупама имала је младиче и дјевојке који су из ње изашли са прегршт лијепих сјећања. Неки су се управо у Гимназији одлучили којим путем даље, а неки како, на који начин ићи даље. Сви који изађу из Гимназије богатији су за четири, евентуално пет година које су испуњене бројним лијепим тренуцима, догађајима и обиљежене сјећањима на професоре, чиих прича ћемо се радо сјећати.

У клупама бањалучке Гимназије сједили су бројни грађани Бањалучке и свијета које данас гледамо на телевизији и пратимо њихов рад. Да су неки од њих ишли у Гимназију у Бањалуци нисмо знали. Када смо сазнали било нам је заиста драго, а сазнали смо управо поводом обиљежавања наше, јубиларне стоте генерације. Договорени су сусрети са бившим ученицима наше школе. И заиста нам је било занимљиво. До тренутка када ово пишем десила су се три сусрета у Вијећници Банског двора. Испред нас су као наши професори сједили људи из свијета политике, умјетности, медицине, и недавно наше школе.

Госпођа Смиља Керкез-Зоричић била је директор Гимназије у периоду од 1968. до 1973. и професорица географије од 1960. до 1968, па од 1973. до 1978. Она нас је посебно заинтересовала својом причом о времену када је Бањалуку задесио

земљотрес, и о времену опоравка Гимназије. Земљотрес је 27. октобра 1969. године оштетио зграду Гимназије и онемогућио одржавање наставе. Након што је одлучено да се гимназијалци евакуишу у Цриквеницу професорица Зоричић је са својим радним колегама и уз велику помоћ дјецe на вријеме успјела све да организује и изврши. **Са посебним изразом на лицу предочила нам је срећу њену и њених ђака када су се у априлу 1970. године вратили у Бањалуку, када их је дочекао пун Борчев стадион, али и празан простор на мјесту гдје је некада стајала Реалка.** Она је на нашем првом дружењу била у друштву ученика Гимназије.

Са нама су се дружила господа Младен Иванић, Момо Голић, Драган Дадо Трубајић, Озрен Кордић, Јовица Павић.

Господин Јовица Павић је био члан Естрадног клуба Гимназије или краће ЕКГ. Заслуге за стварање овог друштва припадају професору Тихомиру

Левајцу, који је све ове сусрете пратио као слушалац, а у глави враћао филм и сјећао се тих тренутака са осмијехом. Након успјешно одигране представе *Од колијевке на до гроба* млади глумац Јовица Павић је на питање шта му је жеља, једном приликом рекао: „Па, можда да послије Гимназије одем на режију”. Тако је заиста било. **Иако је јако добар глумац, одлука донесена тада у Гимназији водила га је кроз живот и довела до успјеха.**

Исто тако је и господин Младен Иванић у Гимназији, управо са професорицом Смиљом, упознао се са политиком и заволио ову област живота која је постала касније саставни дио његовог живота.

Добри утисци након првог састанка обећавали су лијеп наставак. На другом сусрету обратила су нам се господа Бранко Милановић, Ненад Боројевић, Горан Јокић и даме Ленче Трајковска-Црномарковић и

Душанка Марчетић-Весковић. Ленче Трајковска-Црномарковић била је кошаркашица женског кошаркашког клуба са мушким именом „Млади Крајишник“ и југословенска репрезентативка.

Поново је међу некадашњим ученицима сједила и једна професорица – Душанка Марчетић-Весковић која је радо слушала доживљаје бивших гимназијалаца.

Трећи сусрет су својим присуством уприличили донедазни професор Гимназије Милан Салапура и његови ђаци Драган Давидовић, Коља Мићевић, Ивица Томљеновић, Сања Сибинчић и Раденка Шево. **Опет су се окупили људи који су нама тада презентовали свијет медија, писане ријечи, политике, медицине и глуме.** Овај пут је наша пажња била потпуно привучена и састанак је трајао дуже од претходна два. Свака њихова прича има посебан шарм. Свака је нашла свог симпатизера и ми смо се повукли из Вијећнице размишљајући како је њима било лијепо у школи.

Кроз сва три сусрета чули смо много старих прича и негдје у мислима замишљали себе како стојимо пред рушевинама старе Реалке, како стојимо пред позорницом Народног позоришта Босанске крајине и гледамо младост како се весели или на часу слушамо преводе пјесама са француског. Онда се нађемо пред Гимназијом оваквом каква је данас и примјетимо да пред нашим очима лебди свијетла паучина. И ми смо иза себе оставили исто што и они. Оставили смо најискреније осмијехе, оригиналне идеје и бројне приче који одјекују ходником наше „Бастије“.

Назвали су је тако давно сада већ одрасли људи, поред којих некад пролазимо или смо пролазили градом. Упознали смо само неке од њих. Они су са нама подјелили радост коју скривају у себи, а коју су доживјели у Гимназији. Драго нам је што су они наши претходници и потрудићемо се да и они једног дана могу са поносом рећи:

„Ова дјеца су ишла у бањалучку Гимназију, као и ја!“